

JULIE KLASSEN

KERST
aan **ZEE**

Julie Klassen

Kerst aan zee

Roman

Vertaald door Lia van Aken

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Vertaling: Lia van Aken
Ontwerp omslag: Villa Grafica
Lay-out binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 297 3967 2
ISBN 978 90 297 3968 9 (e-book)
NUR 342
www.kokboekencentrum.nl

De Bijbelteksten in deze uitgave zijn ontleend aan de NBV21 © Nederlands-Vlaams Bijbelgenootschap 2021, tenzij anders vermeld.

Originally published in English under the title *A Sea View Christmas* by Bethany House Publishers, a division of Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A. All rights reserved.

© 2024 Julie Klassen

© 2025 KokBoekencentrum Uitgevers

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

KokBoekencentrum Uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor mijn dierbare schoonzus Kristn,
die altijd precies weet
hoeveel dagen het nog is tot kerst.

Ik hoop oprecht dat uw kerst... overvloedig zal zijn in de vrolijkheid die de feestdagen gewoonlijk met zich meebrengen.
Jane Austen, *Pride and Prejudice*

★★★

Ze trok het raam omhoog... om die mooie half ontloken kerstroos te plukken die groeide aan het struikje daarbuiten, en net boven de sneeuw uit piepte... En nadat ze voorzichtig het glinsterende poeder van de blaadjes had geveegd, bracht ze hem naar haar lippen en zei: 'Deze roos is niet zo geurig als een zomerbloem, maar hij heeft ontberingen doorstaan die geen zomerbloem zou kunnen verdragen... hij is nog fris en stralend als een bloem kan zijn, met de koude sneeuw nog op zijn blaadjes.'
Anne Brontë, *The Tenant of Wildfell Hall*

Vaak begeleidde de zuster van de bruid of haar liefste vriendin het paar (op hun huwelijksreis).

– Maria Grace, *Courtship and Marriage in Jane Austen's World*

Oktober 1820

Juffrouw Sarah Summers zat op haar keurig opgemaakte bed met in elke hand een schat. In haar linkerhand hield ze een brief van de man met wie ze verloofd was geweest, voordat hij meer dan drie jaar eerder op zee was omgekomen.

In haar rechterpalm hield ze een gedroogde distel – stengel, doornige bol en purperen bloemkrans – het symbool van Schotland. Ze had hem gekregen van een Schot die, ondanks haar pogingen hem te vergeten, nog steeds een groot deel van haar gedachten in beslag nam... en als ze eerlijk was tegen zichzelf, ook van haar hart.

Callum Henshall en zijn stiefdochter waren vorig jaar hun allereerste gasten geweest op Sea View, en de hele familie Summers had hen graag gemogen. Meneer Henshall had tijdens zijn verblijf interesse getoond voor Sarah, maar Sarah had hem ontmoedigd. Nu vroeg ze zich af of ze er goed aan gedaan had.

Voorzichtig stopte ze de brief en de distel in de kist aan het voeteneind van haar bed. Voor de ophanden zijnde reis nam ze alleen een kleine lederen koffer mee, een hoedendoos en haar reticule.

Stond ze echt op het punt Sidmouth voor lange tijd te verlaten?

Haar hart begon sneller te slaan bij de gedachte. Sinds Sarah twee jaar eerder naar Sea View was verhuisd, was ze nooit langer

dan een paar uur achter elkaar weggeweest. Wat bezielde haar? Hoe kon ze het pension en haar moeder zomaar achterlaten? Hun gasten achterlaten, hun personeel en haar verantwoordelijkheden? Was er misschien nog tijd om van gedachten te veranderen over de reis met Claire en haar echtgenoot?

Helaas niet. Hun plannen waren vastgelegd.

Er werd op de slaapkamerdeur geklopt en haar jongste zusje Georgiana kwam binnen. Met haar zeventien jaar was Georgie het toonbeeld van bloeiende vrouwelijkheid, hoewel Sarah nog steeds glimpen zag van de wildebras die ze was geweest.

‘Alles ingepakt?’ vroeg Georgie.

‘Bijna.’

‘Ik zou willen dat ik met je meeding.’

‘Ik dacht dat je het hier zo heerlijk vond?’

‘Vind ik ook. Maar ik hunker ernaar om meer van de wereld te zien. Ik ben alleen in Sidmouth geweest en May Hill.’

‘Je bent nog jong. Je krijgt nog andere kansen. Maar nu wil ik dat je hier in huis helpt, terwijl ik weg ben.’

‘Weet ik.’ Georgie zuchtte.

Sarah nam haar anders zo vrolijke zusje bezorgd op. ‘Ben je niet lekker, lieverd? Je doet zo... tja, droevig.’

‘Nee, niet droevig. Eerder rusteloos. Maar ik ben blij dat je naar Schotland gaat. Het wordt tijd dat je een avontuur beleeft. Bovendien is meneer Henshall geen slechte kerel – je zou het slechter kunnen treffen.’

‘Nou, dank je wel, zeg,’ antwoordde Sarah droogjes. ‘We gaan voornamelijk naar Schotland om het huis te bekijken dat Claire heeft geërfd, weet je nog. Het bezoek aan meneer Henshall is maar een bijzaak.’

‘Juist, ja.’ Haar zus snoof. ‘Je zult mijn groeten aan Effie doen, neem ik aan?’

Sarahs hart werd warm bij de gedachte aan meneer Henshalls stiefdochter. ‘Zeker. Als het ons lukt om hen te bezoeken, tenminste.’

‘Waarom zou dat niet lukken? Meneer Henshall zal je waar-

schijnlijk overhalen om in Schotland te blijven, en daar gaan dan onze plannen voor een vrolijk kerstfeest hier.’

‘Dat zal waarschijnlijk niet gebeuren.’

Georgiana keek haar onderzoekend aan. ‘Nog steeds geen antwoord?’

Sarah schudde haar hoofd. Dit was geen onderwerp dat ze op-nieuw wilde bespreken, ze kon beter over iets anders beginnen. ‘Maak je geen zorgen. Ik zal mijn belofte niet vergeten. Ik weet dat de afgelopen jaren niet ideaal zijn geweest, maar dit jaar zullen we een veel feestelijkere kerst hebben. Je zult het zien. William en Claire willen Mira niet te lang alleen laten. We zijn van plan om op tijd voor de zondag vóór de advent terug te komen.’

‘Ik reken erop.’

‘Trouwens,’ voegde Sarah eraan toe, ‘Claire vertelde me dat je hebt aangeboden om met Mira op te trekken, terwijl William en zij weg zijn. Dat is aardig van je.’

Georgie wuifde de lof weg. ‘Armaan en Sonali zullen het druk hebben met het pension, en een meisje van Mira’s leeftijd moet buiten spelen.’

‘Jij in elk geval wel. Nog steeds.’

Haar zus knikte. ‘Ik zal ook zoals gewoonlijk de Sidmouth School bezoeken om met de leerlingen daar te spelen. Als ik hier niet nodig ben, natuurlijk.’

‘Uitstekend.’ Sarah stond op en gaf haar een knuffel. ‘En als je zo druk bezig bent, zul je merken dat de tijd snel gaat.’

Ze zei het evenzeer om zichzelf als Georgiana gerust te stellen.

De familie kwam bij elkaar om afscheid van hen te nemen. Haar zus Emily pakte Sarahs arm en nam haar mee naar buiten. Ze boog zich dicht naar haar toe en vertrouwde haar toe: ‘Het is jouw beurt, Sarah. Ik weet het gewoon. Ik hoop dat meneer Henshall dit keer meer kust dan alleen je hand!’ Ze grinnikte en gaf haar arm een kneepje. ‘O, en als je toevallig Sir Walter Scott

tegenkomt, vergeet dan niet hem te vertellen dat je zus een groot bewonderaar is van zijn werk.'

Hun zwager William stond bij de open deur van de gele postkoets en bood Sarah een hand om haar naar binnen te helpen en zich bij hun oudste zus Claire te voegen. Er stonden nog meer mensen om het wachtende voertuig heen: zus Viola en haar echtgenoot Jack Hutton. Sonali en Armaan Sagar, kleine Mira in de armen van haar oom. Hun moeder wuifde met haar zakdoek en Georgie hield de dorpswerfhond bij zijn nekvel, zodat hij niet naar de paarden kon happen.

En ten slotte stapte meneer Gwilt, hun ijverige klusjesman, naar het open raam. Hij was klein van gestalte en ging op zijn tenen staan om haar nog één keer te verzekeren: 'Maakt u zich alstublieft geen zorgen, juffrouw Sarah. We zullen goed voor Sea View zorgen, terwijl u weg bent.'

Zou het?

Na nog één laatste kus op de wang van zijn dochter stapte William in en sloot de deur. Hij pakte Claires hand en boog zich naar voren om hen beiden aan te spreken. 'Zijn jullie er klaar voor?'

'Ja, hoor,' zei Claire.

Sarah knikte stijfjes.

Enkele ogenblikken later reed de gehuurde postkoets ratelend weg uit Sidmouth en begon de lange reis naar het noorden. Het knusse interieur bevatte maar één bankje dat naar voren was gericht en ze voelde Claires schouder bij elke bocht tegen de hare drukken.

Sarah verschoof op de beklede zitplaats, de zenuwen knaagden aan haar en ze voelde de andrang om te eisen het voertuig te laten stilhouden en haar eruit te laten. Het koord dat haar aan Sea View bond, aan haar moeder en haar andere zussen, werd steeds strakker uitgerekt en trok aan haar ribben, totdat het leek te knappen en haar hart eruit rukte.

Ze werd zich bewust van Claires bezorgde blik op haar profiel en voelde dat haar zus haar hand een kneepje gaf. Sarah wilde

Claire's plezier tijdens haar huwelijksreis niet bederven. Ze draaide zich naar haar toe en bracht een glimlach op.

Claire en William waren na hun bruiloft een paar weken in Sidmouth gebleven voordat ze vertrokken op deze reis. Ze hadden hem uitgesteld, omdat ze getuige wilden zijn van de rustige bruiloft van Mira's oom Armaan en Sonali Patel. En omdat ze het paar wilden helpen bij de overname van het pension totdat ze de boel in de hand hadden. Armaan en Sonali hadden grootmoedig aangeboden op Mira te passen tijdens hun afwezigheid.

Zouden haar moeder, Georgie, Emily en meneer Gwilt de boel ook goed in de hand hebben op SeaView? Ze hoopte dat ze eraan gedacht had hun alles te laten zien wat er moest gebeuren: de menu's, de bestellingen en betalingen aan de slager, groenteboer, kolenhandel, enzovoorts. Was ze iets vergeten op haar vele lijsten? Stel dat er iets misging? Zouden ze met veeleisende gasten kunnen omgaan?

Sarah herinnerde zichzelf eraan dat ze echt naar Schotland wilde – of minstens een zekere knappe Schot wilde zien – maar misschien had ze moeten weigeren. Haar zus en nieuwe echtgenoot alleen moeten laten reizen.

Zowel Claire als William had Sarah verzekerd dat ze welkom was om met hen mee te gaan. Een zuster van een bruid of een goede vriendin reisde vaak mee met een pasgetrouwd paar. Man en vrouw hadden uiteraard hun eigen kamer in herbergen onderweg, maar de zussen konden elkaar helpen met kleden en genieten van elkaars gezelschap en conversatie tijdens de lange uren op de weg.

Aan Claire's andere kant hief William de hand van zijn vrouw op en kuste haar knokkels.

Sarah deed of ze het niet zag.

In plaats daarvan tuurde ze door de voorruit naar het voorbijglijdende landschap. Ze keek langs de twee voorrijders heen, die het linkerpaard bereden van ieder span dat de koets voorttrok. De laarzen en jassen van de mannen waren al met modder bespat en ze waren de grens van Devonshire nog niet eens overgestoken.

Sarah had medelijden met degene die hun was moest doen. Bij die gedachte kreeg ze een knoop in haar maag. Had ze er wel aan gedacht de waslijsten goed uit te leggen?

Sarah dwong zichzelf om langzaam en diep adem te halen en vermaande zichzelf om niet te tobben.

De dagen gingen op reis snel voorbij, al moesten ze om de paar uur stoppen om paarden te wisselen, en vaak ook voorrijders. Het zou een lange reis worden naar Schotland, en ze braken die op in verschillende haltes langs de weg.

Ze bezochten Bath, de schilderachtige ruïnes van Tintern Abbey, en het kuuroord Cheltenham. Nu en dan was Sarah getuige van een liefkozing of gestolen kus tussen haar reisgenoten en wendde haar blik af, belangstelling veinzend voor het uitzicht, en voelde zich het vijfde wiel aan de wagen.

Naarmate de afstand tussen hen en Sea View langer werd, begon Sarah langzaam te ontspannen en te genieten. Ze waren nu te ver om nog om te keren.

Verder rijdend in noordelijke richting brachten ze een paar dagen door met het bewonderen van het landschap van het Lake District. Soms sloot Sarah zich bij William en Claire aan bij het eten, bezienswaardigheden bekijken en winkelen, maar ze stond erop dat de twee ook alleen optrokken. Ze bleef met alle plezier in de herberg, terwijl zij een boot huurden voor een romantisch uitstapje op Windermere Lake. Ze herinnerde zich haar eigen uitje van anderhalf jaar geleden in een boot toen ze met Callum Henshall langs de kust had gevaren, de zeewind had zijn haar in de war gemaakt en zijn warme blik was blijven rusten op haar gezicht... Zou hij weer zo naar haar kijken? Ze hoopte het vurig.

Elke avond trok het pasgetrouwde paar zich terug in één kamer en Sarah in een andere. Sarah voelde een steek van pijn als ze de tederheid tussen die twee zag en de tevreden gloed op Claires gezicht. Ze was oprecht blij dat haar oudste zus de ware liefde had

gevonden, maar ze hunkerde steeds meer naar liefde voor zichzelf.

Ze stopten niet in Carlisle – een plaats van bittere herinneringen. Een paar jaar eerder was Claire daar verlaten door een lord die haar had overgehaald om samen met hem weg te lopen en die al van gedachten was veranderd, voordat ze Gretna Green zelfs maar hadden bereikt.

In plaats daarvan reden ze door naar Edinburgh. Hun tante Mercer had hen allemaal verbaasd doen staan door Claire haar huis na te laten als dank voor de tijd dat ze bij haar had ingewoond en voor haar had gezorgd. Claire keek ernaar uit om het aan Sarah en William te laten zien en hun mening te horen of ze het huis moest houden of verkopen. Ze had aan de notaris van hun tante geschreven om hem op de hoogte te stellen van hun aanstaande bezoek. De man schreef terug dat ze van harte welkom waren en legde uit dat Agnes Mercers bejaarde butler was aangebleven om toezicht op het huis te houden, terwijl het onbewoond was, en aanwezig zou zijn om de deur open te doen en hun een stel sleutels te verschaffen.

Toen alles geregeld was, had Claire erop aangedrongen dat Sarah aan meneer Henshall schreef om hem te laten weten dat ze naar het noorden zouden reizen. Sarah had geprotesteerd dat het te vrijpostig was om een ontmoeting voor te stellen, maar Claire had haar verzekerd dat er niets ongepasts aan was. Ze maakten een lange reis om het huis te bekijken. En als ze er toch waren, was het alleen maar beleefd om een kennis te bezoeken, zeker een kennis die hun familie zulke vriendelijke diensten had bewezen. Meneer Henshall had tenslotte namens hen een bezoek aan tante Mercer afgelegd om te weten te komen hoe Claire het maakte, en later had hij Claires ketting teruggehaald bij een pandjesbaas.

Sarah was gezwicht en had hem geschreven, maar nog geen antwoord ontvangen.

Ze was al zenuwachtig geweest bij het vooruitzicht hem weer te zien en dat hij niet schreef, maakte haar onrust alleen maar groter.

Haar zussen hadden hun best gedaan om haar te bemoedigen en gezegd dat Sarahs brief misschien niet was aangekomen. Of

dat zijn antwoord op de een of andere manier vertraging had opgelopen. Natuurlijk zou hij blij zijn om haar weer te zien.

Sarah hoopte dat ze gelijk hadden. Anders zou het een vernederende ontmoeting worden.

Toen ze eindelijk de buitenwijken van Edinburgh bereikten, nam Sarah alles reikhalzend in zich op. Toen ze de stad binnenreden, wees Claire op het Palace of Holyroodhouse en het Edinburgh Castle hoog op de rotsige heuvel.

Toen ze door de Old Town gereden waren en de New Town binnenreden, maakten de dicht op elkaar staande winkels, met roet bedekte grijze gebouwen en schoorstenen al gauw plaats voor elegante huizenrijen van lichtere zandsteen, kerktorens en pleinen met bomen.

Eindelijk bereikten ze het huis van tante Mercer in precies zo'n rij hoge huizen, waar ze met stijve ledematen gretig uitstapten. William hielp bij het uitladen van hun bagage en ontsloeg de voorrijders met een extra fooi voor de veilige aflevering. De mannen zouden de koets en de paarden naar een plaatselijke stalhouderij brengen.

Toen ze het imposante huis naderden, ging de deur open en verscheen een in het zwart geklede bejaarde man.

Claire keek hem stralend aan. 'Meneer Campbell! Wat fijn om u weer te zien. En wat was ik blij om te horen dat u nog steeds hier woont. Mag ik u voorstellen, mijn zus Sarah en mijn echtgenoot meneer Hammond.'

'Welkom, allemaal. En wat was ik in mijn schik toen ik hoorde wie de nieuwe eigenaar zou worden! Uw tante had er geen woord over gezegd. Een vrouw van verrassingen, nietwaar?'

'Dat was ze zeker.'

De voormalige kokkin, dienstboden en huisknecht hadden een nieuwe betrekking elders bemachtigd, maar Campbell legde uit dat hij twee nieuwe dienstmeisjes en een keukenmeid had aangenomen om hen te dienen tijdens hun bezoek, ondanks Claires aanbod om hun maaltijden in een nabijgelegen herberg te gebruiken.

Campbells eigen zuster, die net als haar broer vele jaren in dienst

had gewerkt en eigenlijk al met pensioen was, was gekomen om als kokkin te dienen.

Hij zei: 'Ik hoop dat u de regeling goedkeurt, juffrouw... eh, mevrouw Hammond.'

'Van ganser harte. Dank u wel.'

Claire stond erop dat Sarah geen tijd verloren liet gaan om een boodschap te sturen aan meneer Henshall, die ten noorden van Edinburgh woonde, in de buurt van het plaatsje Kirkcaldy.

'Gewoon om hem te laten weten dat we aangekomen zijn en hem graag hier zouden ontvangen of ergens zouden ontmoeten wanneer het hem schikt.'

Sarah schreef met bevende handen een brief en Campbell stuurde een boodschapper om hem te bezorgen.

Toen installeerden ze zich om Edinburgh te verkennen, terwijl ze wachtten.

Ze gingen op weg naar de Old Town om het Palace of Holyroodhouse en het kasteel te bezoeken. Onderweg wees Claire de lommerd aan waar ze het kettinkje dat ze van tante Mercer had gekregen had verpand om de reis naar Sidmouth te betalen.

Het Edinburgh Castle was pas die mei geopend voor bezoekers. Daarvoor was het een militair fort en ziekenhuis geweest waar ook krijgsgevangenen werden ondergebracht.

Ze kochten hun kaartjes bij de boekhandelaar op Bank Street voor een shilling per stuk en kregen een rondleiding door de Crown Room om de Schotse regalia te bekijken. De rest van het kasteel bleef verboden terrein.

Sarah wenste dat meneer Henshall er was om de betekenis van de verscheidene tentoongestelde voorwerpen te verklaren.

In de dagen daarna wandelden ze met z'n drieën over de lommerrijke pleinen van de New Town, snuffelden in winkels en proefden de Schotse keuken.

En al die tijd wachtte Sarah maar en maakte zich zorgen. Waarom kwam meneer Henshall niet? Waarom stuurde hij niet tenminste een antwoord? Was hem of Effie iets overkomen?

Niet lang nadat ze Edinburgh hadden bereikt, had William geschreven aan een oude vriend, en al gauw werden ze voor het eten uitgenodigd bij Sir Robert en Henrietta Liston thuis, die een paar kilometer ten westen van Edinburgh woonden. William was diplomaat geweest en had met de Listons gediend in Constantinopel, waar Sir Robert ambassadeur was geweest.

Sarah en Claire kleeadden zich met zorg, beiden enigszins geïntimideerd door het vooruitzicht te dineren met een ambassadeur en zijn vrouw. Maar na aankomst stelden hun gastheer en gastvrouw hen snel op hun gemak met hun hartelijke, ongekunstelde optreden.

Toen mevrouw Liston te weten kwam dat ze in Sidmouth woonden, schonk ze hun een bedroefd lachje. ‘Een van mijn broers is daar begraven. Nathaniel Marchant. Een arts, die het grootste deel van zijn leven heeft doorgebracht in Antigua, voordat zijn gezondheid verslechterde. Ik heb begrepen dat er een gedenkteken voor hem is in de kerk daar.’

‘Gecondoleerd met uw verlies,’ zei Sarah. ‘En ik zal dat gedenkteken eens opzoeken.’

Tijdens het diner vermaakte het echtpaar hen met verhalen over de gewoonten en tegenslagen die ze beleefd hadden in het Ottomaanse Rijk en andere verafgelegen plaatsen waar ze tijdens hun lange, diplomatieke carrière hadden gewoond.

De avond verliep uiterst prettig. En opnieuw bedacht Sarah onwillekeurig hoe het gezelschap van meneer Henshall aan hun plezier zou hebben bijgedragen. In elk geval aan haar plezier.

2

En echt, wie eens Edinburgh heeft gezien, moet het terugzien in zijn dromen, wakend of slapend.

– Charlotte Brontë, brief

Veel te snel begon de tijd die ze voor Edinburgh hadden uitgetrokken het einde te naderen en ze hadden nog steeds niets gehoord van Callum Henshall.

‘We kunnen niet naar Sidmouth terugkeren zonder op z’n minst te proberen hem te bezoeken,’ drong Claire aan. ‘Je weet zijn adres uit zijn brieven. Laten we hem een bezoek brengen. Dan kom je aan de weet waarom hij niet heeft geantwoord in plaats van uit te gaan van het ergste. En je hoeft niet bang te zijn dat je te vrijpostig bent. Ik zal zeggen dat *ik* erop stond.’

William grinnikte. ‘En ik zal met plezier de helft van de schuld op me nemen.’

Sarah zwichtte. ‘Nou, goed dan. Alleen voor mijn gemoedsrust.’

Had meneer Henshall Sarah opgegeven en had hij iemand anders het hof gemaakt? Had hij daarom geen antwoord gegeven en was hij daarom niet op bezoek gekomen? Ze hoopte dat de waarheid niet erger zou blijken dan ze zich voorstelde.

De volgende ochtend trok Sarah een mooie jurk aan en Claire krulde haar donkere haar met een heet ijzer.

‘Je ziet er prachtig uit, Sarah,’ verzekerde Claire haar.

Sarah vond dat de blauwe ogen die haar in de spiegel aankeken zowel vermoeid als behoedzaam stonden. Ze had niet goed

geslapen, zenuwachtig als ze was over het komende bezoek.

Ze gingen die dag vroeg op weg naar Kirkcaldy en namen de nieuwe, door stoom aangedreven *Broad Ferry* over de Firth of Forth naar Dysart. Vanuit de haven huurden ze een koetsier met een oude landauer en nog oudere paarden om de rest van de weg af te leggen. Omdat het mooi weer was, lieten ze het vouwdak zakken om van het landschap te genieten. De wind verwaaide de krullen die Claire zo keurig aan weerskanten van Sarahs gezicht had geschikt, maar het uitzicht was het waard.

Ongeveer anderhalve kilometer van de haven wees de koetsier op de ruïnes van de ruwe stenen van Ravenscraig Castle en Sarah voelde een flits van herkenning. Ze herinnerde zich een maaltijd van lang geleden aan de eettafel van SeaView en meneer Henshalls groene ogen die straalden van nostalgie, terwijl hij hen betoverde met verhalen over zijn kindertijd. Hij beschreef de verlaten kastelen in de buurt van zijn huis en de keer dat hij met een paar andere knapen '*Ravenscraig had bestormd en belegerd met onze houten zwaarden...*' Een rentmeester had zijn honden op hen afgestuurd en ze hadden zich moeten verstoppen in een herdershut tot de beesten de jacht opgaven, weggeleid door haggis.

Nu nog glimlachte Sarah bij de herinnering. Zijn knappe gezicht, goede humeur en volle stem met het mooie accent stonden haar nog helder voor de geest.

De koetsier hield een passerende boerenkar aan om de weg te vragen naar Whinstone Hall. Ze lieten het dorp Kirkcaldy achter hen en volgden een bospad tot ze een naar alle kanten uitgebouwd, twee verdiepingen hoog huis van donkere steen bereikten. De voordeur en ramen waren omlijst met lichtere zandsteen. Sarah zag stallen, nog een paar bijgebouwen en daarachter velden bezaaid met grazende schapen.

De gazons aan de voorkant waren keurig verzorgd, maar de struiken moesten gesnoeid worden en de bloementuinen stonden vol onkruid.

Nadat William de dames had helpen uitstijgen, ging hij voor naar de voordeur en klopte aan.

EEN LAATSTE BEZOEK AAN SEA VIEW VOOR EEN WARME KERST VOL TWEEDE KANSSEN

Met de feestdagen voor de deur hebben de zussen van Sea View alles tot in de puntjes geregeld om hun gasten -bekend en onbekend - warm te ontvangen. Sarah is vastbesloten om de mooiste kerst ooit te beleven, maar de komst van de knappe weduwnaar Callum Henshall gooit roet in het eten. Ooit wees ze zijn avances resoluut af, maar nu begint de twijfel toe te slaan... en lijkt Callum haar hart opnieuw te veroveren.

Ondertussen kan Georgina niet wachten op een heerlijke kerst, na de teleurstellingen van vorig jaar. Terwijl ze geniet van alles wat de festiviteiten te bieden hebben, staat er plotseling een knappe jongeman voor de deur en krijgt Georgina meer dan waarop ze had gerekend. Vormt deze kerst de sleutel tot het geluk waar de zussen zo naar verlangen?

Julie Klassen schrijft meeslepende romans vol historische details en intrigerende plots. Met haar verhalen neemt ze je mee naar het Engeland van de negentiende eeuw. Met drie van haar romans won ze de Christy Award, de meest prestigieuze prijs binnen de christelijke fictie. *Kerst aan zee* is het vierde deel van de *Kust van Devonshire*-serie.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 9789029739672 NUR 342

9 789029 739672